

VIENMĒR

Saulei apspīdot brūni celto ķieģeļu pilis, klusā, zeltītām lapām apsnigusī pilsētā esam mēs divi. Visi un katrs ar katru, bet kopā divi, mēs sēžam un skatamies zilajās debesīs. Tās kā maiga sega pārklāj parkā, skaņā šūpojošos bērnu spēļu laukumu. Klusas vēja skaņas veidodamas gluži vai tauru noskaņu, ieaijā vērotājus. Uz balta matrača sēžot tie abi kļūst par vienu. Jā, tā saruna pašam ar sevi, ar klusumu, un ar ikvienu no visiem. Tas miers, tas klusums kurš skaņa. Tā dienu no dienas, vērodams sajūti to smaržu. Mūžīgs tas. Kā rudens kurš pārtapdams baltā ziemā sedzot biezās, zaļās egles. Kad auksti nav auksti. Kad sniega pikas sabirušas aiz krekla, kad kājas nosalušas, bet sirdij silti. Pie kāda maza veikaliņa vai autservisa, kas tīri krāsots mirdz gadu no gada. Turpat blakus vilciena stacijai lielā lielā putenī, uz ceļie rāpodams nes sevi pats uz pleciem, tas cits Tu, tas pats kurš zeltainajā pilsētā. Sniegs kūst. Krīt sajūtas, tās kalna pakājē top pavasarī. Kad puķes ver sauli, kad zvēri ķer kalna strautu. Gardi malkodami dzidro ūdens pieskārienu. Kas acis piekūnam, skrienot pretī vējam. Atceros, tu pļavā pini man vainagu, no dzelteniem pieneņ ziediem. Es atceros, Tu maigi sauci, Tu pieskāries. Tās sajūtas kā silta liesma, kas kokā pārtapdam kļūst viena. Tad vasara ielejā, kas Tavā kabatā. Soļojot par smilšainu taku vijoties starp lauku un bērzu birzēm. Tā mierīga, viena, viena un mūžīga. Tā Tu pati. Tā viss viens. Tā kļūstot starp gadalaikiem un mijām, Tu esi it visur, Tā Tu, tas es, mēs viens uz laikaikiem, mēs viens, itvisur un vienmēr, un vienmēr un vienuvienmēr.

Written by ALPHA-DO L&A
www.alphado.ch